

χόρησεν = ἐφόρεσε, ρούφα = ρούχα). 2) Θήκη ξυλίνη κινητή ἢ ἐντὸς τοῦ τοίχου χρησιμεύουσα εἰς φύλαξιν διαφόρων πραγμάτων, οἷον σκευῶν, ἐργαλείων κττ. κοιν. καὶ ἀλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.) Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ.) Συνών. σουλάπι. β) Θήκη πρὸς φύλαξιν τροφῶν ἐν γένει, φοφυλάκιον κοιν.: Βάνω τὸν φαεὶ μέσ' ἔτ' ἀρμάρι πολλαχ. Ἐσφαξε τὴν πούλλα κ' ἔβαλε τὴν κεφάλῃ, τὸ ζιέρι καὶ τὴν ἡρδιά μέσ' ἔτ' ἀρμάρι γιὰ νὰ ῥτη τὸ βράδυ νὰ τὰ φάη (ἐκ Παραμυθ.) Νίσυρ. || Φρ. Ποῦ ν' ἀναστενάξῃ ὁ ποντικός ἔτ' ἀρμάρι τοῦ σπιτιοῦ σου! (νὰ καταντήσῃς πάμπτωχος) Νάξ. φιλότ.) || Ἄσμ.

Τὸ ψωμί 'ναι ἔς τὸ ἀρμάρι | καὶ ἄς πάη νὰ τὸ πάρῃ Πελοπ. (Λάστ.) Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Πρόδρομ. 1,216 (ἐκδ. Hesselung - Pernot) «κρυπτῶς ἀπῆρα τὸ κλειδὶν καὶ ἤνοιξα τὸ ἀρμάριν, | φαγὼν εὐθύς τε καὶ πιὼν καὶ κορεσθεὶς ἐξαίφνης | ἐξῆλθον ἔξωθεν . . . » γ) Ἱματιοθήκη Ζάκ. Ἰθάκ. Κύπρ. κ.ά.: Τ' ἀρμάρι εἶναι γεμάτο ρούχα Ἰθάκ. || Ἄσμ.

Φέρετε τῶαί 'ποκλειδώσετε τὸ κάρενον ἀρμάριν νὰ βρεῖτε τὰ σεντόνια της τὰ διπλωτριπλωμένα (γαμήλιον) Κύπρ. 3) Λιθίνη πλάξ παρὰ τὸν τοῖχον χρησιμεύουσα εἰς ἐναπόθεσιν πραγμάτων Ἀπουλ. (Τσολλίν.)

ἀρμαρόλα ἢ, Κρήτ. Κύπρ. μαρμαρόλα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμάρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -όλα. Τὸ μαρμαρόλα ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ οὐσ. μάρο-μαρο.

1) Θυρίς ἐντὸς τοῦ τοίχου πρὸς ἐναπόθεσιν δοχείου ὕδατος ἢ ἄλλων ἀντικειμένων τὰ ὅποια εἶναι ἀνάγκη νὰ εὐρίσκωνται πρόχειρα Κρήτ. 2) Θήκη τροφίμων Κύπρ.

ἀρμαρούδιν τό, Κύπρ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρμάρι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούδιν, δι' ἣν ἰδ. -ούδι.

Κόγχη ἐντὸς τοίχου κλειομένη διὰ θυρίδος καὶ χρησιμεύουσα ὡς σκευοθήκη. Πβ. ἀρμαράκι.

ἀρμαρώνω Πελοπ. (Βαλτέτ. Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμάρι.

1) Κλείω τι εἰς τὸ ἀρμάρι Πελοπ. (Κορινθ.): Τὰ 'χω ὅλα καλὰ ἀρμαρώσει. 2) Μέσ. ἐγκλείομαι κάπου ἐνθ' ἄν.: Ἀρμαρωθήκανε μέσ' ἔς τὸ σπῖτι καὶ δὲ βγαίνουν ἔξω καθόλου Κορινθ. Ἀρμαρωνόμαστε μέσ' ἔς τὰ καλύβια μας Βαλτέτ.

ἀρμασία ἢ, Ἀπουλ. ἀρμασιὰ Κύπρ. ἀρμαδὰ Κύπρ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀρμασία.

1) Γάμος Ἀπουλ. Κύπρ.: Τὴν ἀρμασία νὰ κάμω βῶ Ἀπουλ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,54 (ἐκδ. R Dawkins) «νὰ δώσουν διὰ τὴν ἀρμασίαν τῶν δύνων του ἀδελφάδων τετρακοσίες χιλιάδες ὀνομίσματα». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄρμα (I) 1. 2) Τὸ ὑπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς ἐκδιδόμενον ἐγγραφον ἀδείας γάμου Κύπρ.: Θὰ πάω νὰ βγάλω τὴν ἀρμαδάν.

ἀρμασμαν τό, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμάζω.

Ἀρμασία, ὁ ἰδ.: Ἐν-νὰ πάμεν εἰς τ' ἀρμάσματα της δεῖνα.

ἀρμαστολογῶ ἀμάρτ. ἀρμαστουλογῶ Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμαστός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -λογῶ, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 22 (1910) 247 κέξ.

Διαπραγματεύομαι γάμον νέου ἢ νεάνιδος: Ἡ δεῖνα ἀρμαστουλουέτι (οἱ γονεῖς ἢ ἄλλοι οἰκείοι της διαπραγματεύονται τὰ τοῦ γάμου της). Συνών. παντρολογῶ.

ἀρμαστός ὁ, Ἀμοργ. Ἀστυπ. Θήρ. Θράκ. Ἰκαρ. Κάλυμν. Κάρπ. Κάσ. Κρήτ. Κῶς Λέρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Νίσυρ. Πάρ. Πάτμ. Πελοπ. (Λακων.) Ρόδ. Σέριφ. Σύμ. Τήλ. Τήν. κ.ά. ἀρμοστός Ἰων. (Κρήν. κ.ά.) Καρ. (Μοῦγλ.) Κῶς Λήμν. Ρόδ. κ.ά. Θηλ. ἐρμάστη Ἀπουλ. (Μαρτ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀρμαστός. Ὁ τύπ. ἀρμοστός ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ ἀρμόζω.

1) Μνηστήρ ἢ ἐραστής ἐνθ' ἄν.: Ἡ ἀρμαστή δὸν τοῦ τό 'δωκε 'κειονὰ τὸ μεδηλάκι Κρήτ. 'Κεινὰ θὰ πά' πάρης ἀπὸν τὴν εἶχε ὁ πρῶτος τῇ ἀρμαστός δυὸ χρόνους καὶ τὴν ἔκου-κούριζε; (ἐρωτοτρόπει μαζί της) αὐτόθ. || Φρ. Σὰν τὸν ἀρμαστόν μὲ τὴν ἀρμαστήν Κάρπ. || Ἄσμ.

Μὰ κόρη ρόδα μάζωνε κι ἀθ-θὸν ἔκοκ-κολόα νὰ κάμῃ φούντιαν φουντωτὴν νὰ στείλῃ τ' ἀρμαστοῦ της Κῶς

Νὰ βγῇ ἄκουσμα ἔς τὴ γειτονιά καὶ 'φήμα ἔς τὴ χώρα καὶ ἔς τ' ἀρμαστοῦ μου τὴν αὐλὴν βάκρυα καὶ μοιρολόγια (φήμα = φήμη, ἀφήγημα, βάκρυα = δάκρυα) Τήλ.

Ἡ νύφ-φῃ κάθετα καλὰ ἔς τὸν νυφ-φικὸν παστόν της μαζί μ' ἐκείνον ποῦ 'λεγε πρωτύτερ' ἀρμοστόν της Κῶς

Γιὰ πές μου ποιὸς σὲ πότισε φαρμάκι μαγεμένο κ' ἤκαμες ἄλλο ἀρμαστό, πουλλί μ' ἀγαπημένο;

Κρήτ. 2) Θηλ. ἐρμάστη, νεόνυμφη Ἀπουλ. (Μαρτ.)

ἀρμάτα ἢ, Ἡπ. (Δρόβιαν. Ζαγόρ. Παραμυθ. Τσαμαντ. κ.ά.) Θεσσ. Μακεδ. (Ἀνασελ. Σέρρ. Σίτοβ. κ.ά.) — ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,38.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρματώνω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,76.

1) Ὁ ὄπλισμός ἐν γένει, πανοπλία Ἡπ. Θεσσ. Μακεδ. (Σίτοβ. κ.ά.): Ἄσμ.

Κουντουκαρέτεια, μπράτιμι, φίλι κι ἀγαπημένι, νὰ πάρης τὴν ἀρμάτα μου, νὰ πάρης τ' ἄλουγὸ μου Σίτοβ. β) Πολεμικὸς στόλος (ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ ἀρμά-δα, ὁ πβ.) Ἡπ. Θεσσ. — ΝΧαλιόρ. Ὑδρέικ. θρῦλ. 45: Τουρ-κικὴ ἀρμάτα ΝΧαλιόρ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀρμάδα. 2)

Τὰ χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ κοσμήματα τὰ ἐξαρτώμενα ἐκ τοῦ τραχήλου, τοῦ στῆθους καὶ τῶν χειρῶν τῶν γυναικῶν καὶ ὅλος ἐν γένει ὁ στολισμὸς Ἡπ. (Δρόβιαν. Ζαγόρ. Παραμυθ. Τσαμαντ. κ.ά.): Ἡ γυναῖκα εἶχε σωστὴ ἀρμάτα ποῦ ἔκο-φτε γρόσια (ἐστοίχιζε πολὺ) Ἡπ. Σήμιρα ἔβαλε πάλ' τ'ς ἀρμά-τις Ζαγόρ. || Ἄσμ.

Τὴν εἶδατε τὴν παππαδιά μ' ὅλη της τὴν ἀρμάτα, τὴ χρυσοκέντητη ποδεά, τοῖς ἀργυρῆς τοκάδες;

Ἡπ. 3) Ἐνδυμασία πολυτελὴς Ἡπ. (Δρόβιαν. Ζαγόρ. Παραμυθ. Τσαμαντ. κ.ά.) Μακεδ. (Ἀνασελ. Σέρρ. κ.ά.) — ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. Ἡ ἀρμάτα βγάζει νῆατα (ὁ κομπῶς ἐνδυόμενος φαίνεται νεώτερος τὴν ἡλικίαν) Ἡπ. Ἡ ἀρμάτα βγάζει μάτια (ἐπὶ τοῦ καθισταμένου πτωχοῦ ἕνεκα τοῦ πολυτελοῦς βίου) αὐτόθ.

Τούτ' ἢ πίττα κ' ἢ κανάτα | μ' ἔκαμαν μὲ τέτοια ἀρμάτα (εἰρωνικῶς ἐπὶ τοῦ ρακενδύτου, ὅστις κατήντησε τοιοῦτος διὰ λαιμαργίαν καὶ φιλοποσίαν) αὐτόθ.

Τοῦ νροῦ πρέπουν τὰ νῆατα, | τοῦ γέρον ἢ ἀρμάτα (εἰς τοὺς γέροντας συγχωρεῖται ἡ φιλοκαλία πρὸς ἐλάττω-σιν τῆς ἀσχημίας τοῦ γήρατος) αὐτόθ.

Οἱ νροὶ μὲ τὰ νῆατα τ'ς | κ' οἱ γέρον μὲ τ'ν ἀρμάτα τ'ς (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Σέρρ. || Ἄσμ.

Ἡ γαλανὴ θέλει φλωριά κι ἡ μαυρομάτ' ἀρμάτα Ἀνασελ. — Ποίημα.

Καὶ πάλι ξαναπρέπει σου βαρεῖαν ἀρμάτα νὰ 'χῃς, νὰ 'χῃς πολλὰς τὲς φορεσιμὰς καὶ χρυσοκεντισμένες ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν.

